

Ida Mirow

ur HANNAHBOKEN

ögonpisset rinner
långt
rinner långt
rinner långt på kinderna
rinner ner i fötterna
rinner ner i jorden
blir små pissebebisar i jorden
som pissar redan när man föder dom
pissar ut ur ögonen
i jordhål
pissar när man matar dom
pissar när man slår dom
pissar när man trycker dom mot bröstet
dom trycker en ifrån sig
man slickar dom
långa tungan värmer
ögonpissets barn
dom pissar tillbaka på en

*

den som hannah bär
den som ligger hemlig inuti
då går allting långsamt
bland slokande bladen droppar svarta

tassar gräver gyttjan
där ungen sover under
där ensamungen sover
röda tassar river
under marken ner i vätan
där fötterna har slagit rot
sväljer gyttjan tandlös mun

*

under löven tunna vener

*

under barken blåmärken

ur hannahsonen växer stjälken
rakt ur gapet
ur stjälken spirar blad som redan när de gro
är torra
bruna faller de till marken
maskarna i marken

*

hannah kryper djupt i skuggan
fingrar klöser
hemskugga
djupt i myllan under hannah
gräver naglar söker platsen
där löven murknar
ögonsvarta söker

allting regnar ner
ekollonen dunsar
i fallet dånar det
gömmer sig en dotterkropp
hon vrider sig bland ormbunkarnas rötter
där hon tror att gömslet finns
där systrar skrattar

*

flugsvampsaften svarta mynning
gör hannah tystnad giftig
bland svarta ögon tystnad

*

dit venerna leder rävgiftet
efter det tar slut börjar det igen